

netop Ordførerne for de forskellige Partier, som forud for første Behandling, hvor Partiernes principielle Standpunkter skulle indtages, skulle vide, hvorledes Sagen ligger af Hensyn til Referatet i Partiet. Det kan ikke være Meningen, at Medlemmerne ved private Henvendelser til de vedkommende skulle søge Oplysninger om det, hvorom Ministeriet og Administrationen selv sige, at der er Afgivelser. Og om, hvorvidt det er Hovedsagen eller Biting, man ikke er enedes om, kan det jo være, at Ministeriet og Folketinget ikke ere enige, det kan være, at vore Opfattelser deraf ere forskellige. Jeg henstiller altsaa ikke blot til den højtærede Minister, men overhovedet til Administrationen, at den, naar der i en Sag er noget, hvorom man kan se, at der behøves Oplysninger, giver Oplysning derom allerede i Bemærkningerne til Lovforslaget, saa at man ikke behøver at vente paa disse Oplysninger til Udvalgsbehandlingen, hvor det muligvis er for sent, idet man alt har skullet indtage sit principielle Standpunkt.

I øvrigt vil jeg udtale min Glæde over den Vej, den højtærede Minister har besluttet sig til at følge ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag, nemlig at de Hovedparter, som jeg nævned, hvem Lovforslaget angaar, Arbejderne og Arbejdsgiverne, ved deres Organisationer have faaet Lejlighed til ved mundtlig Forhandling at enes om et Resultat. Det er glædeligt, at Ministeriet er gaaet denne Vej, fordi den højtærede Indenrigsminister ved Finanslovens første Behandling, da det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) netop anbefalede at gøre nøjagtigt, hvad her er gjort, stillede sig køligt til det ærede Medlems Forslag og endog med en let Spydighed antydede, at det ærede Medlem fra Langeland handlede „af Ængstelighed for at komme til at indtage et Standpunkt, som ikke skulde være efter Fagforeningernes Hoved“, det er Indenrigsministerens egne Ord, jeg citerer. Den højtærede Indenrigsminister nærede den Gang ikke stort Haab om, at det vilde lykkes at faa Parterne til at enes. Men den højtærede Indenrigsminister gjorde Forsøget, og det lykkedes. Det lykkedes i Hovedsagen, og hvis det kunde belære de Skeptikere, som se tvivlende paa Betydningen af ansvarlige Organisationslederes indbyrdes Forhandlinger under Ansvar, om at vise mere Tillid til denne, den moderne Udviklings vigtige sociale Erhvervelse, var der ogsaa vundet noget ved disse Forhand-

linger ud over dette Lovforslags begrænsede Rammer.

Hvor nødvendigt det var, at Hovedparterne kom til at tale direkte med hinanden, viser den af den ærede Ordfører for Regeringspartiet omhandlede Skrivelse fra Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk af 20. September 1911, hvis hele Tone og Udtryk om anderledes menende og tænkende, ja, hvis hele Behandlingsmaade af Sagen i høj Grad trængte til det Korrektiv, som de ansvarlige Organisationer have givet ved at komme overens.

Der er, som sagt, Grund til at udtale denne Glæde, selv om man egentlig ikke tillægger dette enkelte Lovforslag nogen meget stor eller vidtrækkende Betydning. Det gør jeg ikke, jeg finder, at det paa et begrænset Omraade viser den rigtige Retning, jeg tror, det omtrent var de Ord, hvormed det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) betegnede det, og jeg giver ham Ret deri. Jeg sætter selvfølgelig den Vej — den organiserede Arbejdsanvisning —, som dette Lovforslag anviser, himmelhøjt over den Vej, saadanne Foreninger som „Arbejde adler“ og lignende ere slaaede ind paa. Rent bortset fra mulige uheldige Sider ved deres Planers Gennemførelse lide saadanne Foretagender efter min Anskuelse af en Grundfejl, nemlig den, at det ikke mærkes, at de se dybt nok ned i de mægtige sociale og økonomiske Aarsager, som de have at arbejde med, de bore ikke ned saaledes, som de bør. De synes tværtimod at gaa ud fra den ganske falske Forudsætning, at en Ændring af de sociale Misforhold kan ske uden at skære ned i Aarsagerne, blot ved at lappe paa Virkningerne. Med et himmelhøjt Maal forfejle de det, der ligger nærmest. Dette Lovforslag stiller sig ikke noget himmelhøjt Maal, til Gengæld er dets Pileretning den rigtige, og det har nogen Udsigt til at kunne naa det Maal, det har sat sig, et Maal, som man desværre kan sige ikke gaar langt ud over at flytte Brikker, ved at flytte en Nødstilstand. Men det sørgelige er, at Brikkerne ere Mennesker, og at Flytningen jævnlig kan betyde Menneskeskæbner.

Som sagt, Lovforslagets Betydning er efter min Mening begrænset, men det gaar i den rigtige Retning, og jeg skal paa mit Partis Vegne erklære vor Beredvillighed til at forsøge det hurtigt fremmet. Naar der som her foreligger et Kompromis